

Zdenka Ivačič: »USTVARJANJE ČASOPISA JE ŠE VEDNO MOJE PRIMARNO POSLANSTVO.«

V naših krajih je ime Zdenka Ivačič dobro poznano, saj gre za urednico in lastnico lokalnega časopisa OKo. Pa vendar Zdenka ni le novinarka in urednica, je oseba, ki si je upala stopiti v samostojne podjetniške vode in pri delu v svojem podjetju uporabiti vse svoje talente in vso znanje, ki ga je osvojila. Kako se je odločila za svoj poklic, kaj jo je do tega pripeljalo in kako je zadovoljna z delom, ki ga opravlja, mi je razkrila v prijetnem pogovoru.

Pogovor pripravila: **Maruša Kunst**

Kako ste preživeli svoje otroštvo? Kaj ste najraje počeli v prostem času?

Moje otroštvo je bilo zelo zanimivo. V naši veliki družini se je vedno kaj dogajalo. Na našem dvorišču so se velikokrat znašli še sosedovi otroci in igra je bila prepletena z veliko mero domišljije. Smo pa otroci doma imeli tudi svoje zadolžitve in naloge. Najpomembnejše je seveda bilo učenje. Danes, ko pogledam nazaj, pa vidim, da sem pravzaprav v otroštvu obiskovala dve šoli. Prva, ki je to ime tudi nosila, mi je podajala znanje, ki je bilo zapisano v učnih načrtih, pa tudi življenjske modrosti. Druga šola pa je bila doma in še danes spoznavam, kaj vse mi je dala in me naučila ta šola.

Ste že kot otrok vedeli, kaj boste postali, ko odrastete ali ste imeli tudi druge želje glede poklica?

Vedno sem govorila, da bom postala igralka. Zelo rada sem nastopala in učenje pesmic ter tekstov mi je bilo v veliko veselje. Tudi pisanje spisov mi je šlo od rok, vendar nikoli nisem preveč razmišljala o novinarskem poklicu. Malce sem si želela postati tudi turistična vodička, zagotovo pa sem se preveč oklepala dejstva, da mi bo srednja šola pokazala, kaj želim postati. Šele, ko sem jo z muko končala, sem začela počasi uresničevati svoje poklicne želje.

In kakšne poklicne želje ste uresničevali?

Najprej sem postala lokalna turistična vodička in sem delala v turistično informacijskem centru, potem sem počasi pričela pisati prve članke za enega izmed lokalnih časopisov. Sočasno sem dobivala vse več naročil za vodenje dogodkov in prireditev ter skozi študij pridobivala znanja s področja ekonomije in marketinga. Bila sem še mentorica turističnega krožka na OŠ Bistrica ob Sotli in na osnovnih šolah vodila podjetniške krožke. Potem so mi pri lokalnem

časopisu, za katerega sem pisala članke, ponudili zaposlitev in kaj hitro sem osvojila, kako se naredi časopis, od naslovnice do zadnje strani. Želje po novih izzivih so me potem odnesle v marketing Kozmetike Afrodita.

Kako to, da ste se odločili ustvariti svoj časopis/revijo?

Delo v Kozmetiki Afrodita je bilo prijetno in dišeče, vendar se mi je zdelo, da mi nekaj manjka. Želela sem se vrniti v lokalni medijski svet. Mojo idejo o ustanovitvi lokalnega časopisa na področju treh občin so podprli župani in začelo se je. Prva številka je izšla 12. 2. 2009. Bilo je zelo veliko dela, saj nisem pisala le člankov, ampak skrbela tudi za prodajo časopisa in trženje oglasnega prostora v časopisu.

Kaj vas je navdihnilo za ime časopisa?

To je bila pa zelo težka naloga, ki jo je najboljšo opravila moja sestrična Sabina. Ona je namreč »izumila« ime OKo, ki ne predstavlja le organa vida, ampak je kratica za Obsotelje in Kozjansko.

Zakaj ste se odločili za ravno takšno tematiko časopisa?

Lokalno dogajanje je vedno postavljeno v kot. Povsod nas zasipajo z novicami, kaj se dogaja po svetu in v državi ter, kar je še huje, s črno kroniko. Zelo redki pa pogledajo okrog sebe, kjer se veliko dogaja. Ljudje pa smo naravnani tako, da nas prav novice iz domačega okolja, ko na fotografijah vidimo domače obraze, najbolj pritegnejo. Glede na ta dejstva je bila odločitev kot na dlani.

Koliko časa navadno s sodelavci porabite za sestavo tedenskega časopisa?

Teden dni. Časopis izhaja ob četrkih, to pomeni, da redakcijo zaključujemo v torek zvečer in naslednje jutro že načrtujemo, kaj se bo pisalo v naslednji številki.

Vam je ustvarjanje časopisa oz. novinarstvo všeč kot služba ali svojo odločitev obžalujete?

Ustvarjanje časopisa mi je zelo všeč, čeprav žal zato porabim vedno manj časa, saj smo izdajanju časopisa v podjetju, ki sem ga ustanovila, dodali še nekaj dejavnosti. Ukvarjamo se z vsemi vrstami tiska, grafičnim oblikovanjem in oglaševanjem. Vse to zahteva dobro vodenje in organizacijo, zato je časa za ustvarjanje časopisa vedno manj. Je pa to še vedno moje primarno poslanstvo, ki ga z veseljem opravljam. In ne, danes svoje odločitve ne obžalujem, le sama sebi raje rečem lokalni poročevalec kot pa novinar. Danes je namreč žal preveč novinarskih zgodb, v katerih je veliko neresnic, blatenja, škodovanja, zavisti in še marsičesa. To pa meni ni blizu, rada pišem o ljudeh in krajih, kjer se dogaja veliko dobrega in lepega, kjer se lahko pohvalijo s številnimi uspehi pridnih ljudi. To mi je v največje zadovoljstvo in teh zgodb v naših krajih na srečo nikoli ne zmanjka.

